

[Hans Jacob Sørensen.]

Jeg er ogsaa bange for, at andre Ministre vil give efter for Presset af det, der i saa høj Grad siges ude omkring: der er saa mange unge, der staaar vel forberedte til at rykke ind i Tjenestemandstillinger, gør Plads for dem, giv de ældre deres Afsked. Og dette vil ganske givet føre med sig, at Statens Økonomi bliver yderligere forringet, hvad jeg synes der er al Grund til at vare sig for netop i den Tid, vi nu er inde i.

Der er blevet sagt af den højtærede Minister, af det ærede Medlem Hr. Bjerriing og af det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen, at det, vi her staaar overfor, alene er at søge at afbøde de uheldige Følger, som Afskedigelserne har haft for en Del af dem, der er blevet afskediget. Ja, det er den ene Side af Sagen, men der er ogsaa en anden Side, og det er den, at Rigsdagen ved at vedtage dette Lovforslag, som det foreligger, faktisk vilde anerkende og dermed ogsaa give Ministeren Bemyndigelse til at fortsætte det, han nu har begyndt i Retning af at afskedige de over 65 Aar værende Tjenestemænd i Statsbanernes Tjeneste. Men dette ønsker vi fra vor Side ikke skal fortsættes, og derfor maa det Spørgsmaal, der kan tales om i Udvalget, blive, om vi, uden at det medfører videregaaende Konsekvenser, kan finde en Form for eventuelt at hjælpe dem, der, til Trods for Ministerens Protest her fra denne Plads, gennem Ministerens Bestemmelser er blevet ramt paa en haardhændet og paa det, vi kalder en uretfærdig Maade.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Parkov har Ordet for en kort Bemærkning

Parkov: Saa vidt jeg forstod den højtærede Minister, var det Ministerens Mening, at det egentlig var det mest rationelle, naar der skulde foretages Masse-afskedigelser, at lade det gaa ud over de gamle, dem, der var over 65 Aar. Jeg kan ikke indrømme, at den Betragtning er rigtig; jeg kan ikke se, at det er det mest rationelle. Jeg kan se, at det er det bekvemteste og det nemmeste, men naar man skal skride til Afskedigelser i betydeligt Omfang — og jeg tvivler ikke om, at det er nødvendigt —, saa forekommer det mig, at det første, man maatte gøre, var at finde dem frem, som man ikke kan være tjent med at beholde enten paa Grund af deres legemlige Svagheder, eller fordi de ikke varetager deres Tjeneste med tilbørlig Agtpaa-givenhed, eller af andre Grunde. Jeg mener,

det vilde ligge saa snublende nær at gaa den Vej.

Ministeren mener, at man derved vilde faa Udseende af at handle vilkaarligt. Men det tror jeg ogsaa, man faar, naar man afskediger de 65-aarige. Det er ogsaa et Tegn paa Vilkaarlighed, naar man siger, at netop de, der er 65 Aar, skal gaa. Som sagt, at det er det nemmeste og bekvemteste, maa man indrømme, men jeg tror, det naturlige vilde være — og i en Etat, hvori jeg i mange Aar har tjent, vilde man under saadanne Forhold ubetinget gaa den Vej —, at man sagde: der er Folk, som bør gaa paa Grund af deres Helbreds-tilstand eller af dem tilregnelige andre Aarsager, og først derefter afskediges andre.

Jeg har ikke erkendt og kan ikke erkende, at Ministeren i Realiteten har Beføjelse til at afskedige de 65-aarige, altsaa at flytte Tjenestemandslovens Aldersgrænse fra 70 til 65 Aar. Det kan jeg ikke anerkende; det har Ministeren efter min bedste Overbevisning ikke nogen Ret til. Og det er det, der er Resultatet af Ministerens Fremgangsmaade, og det er det, man fra forskellig Side gør opmærksom paa kan medføre Konsekvenser indenfor andre Administrationsgrene. Men det Spørgsmaal, man vender tilbage til, er, om vi skal forsøge paa en eller anden Maade at bøde paa den Skade, der er lidt — det kan vi maaske dog nok blive enige om —, og til et Forsøg derpaa vil jeg gerne være med i Lønningsudvalget.

Ministeren for offentlige Arbejder (Fris-Skotte): Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen anerkendte Ministerens Ret til at frigøre sig for overtalligt Personale; jeg bliver formentlig heller ikke modsagt, naar jeg tilføjer: og Pligt til at gøre det; det gaar jeg ud fra; det laa ogsaa i det ærede Medlems Udtalelser sidste Gang. Men, siger det ærede Medlem: de Veje, der vælges, er vi imod. Nu kunde jeg dertil sige, at jeg har jo indbudt til Forhandling om Vejene; jeg indbød til Forhandling om Vejene i mit Forslag i Oktober Maaned, men der var en principiel Modstand mod dette Forslag, og naar man derfor erkender, at Regeringen har den administrative Beføjelse i Henhold til Tjenestemandsløven, saa bliver man ogsaa nødt til at give Regeringen Retten til at vælge de Veje, ad hvilke man vil frigøre sig. Det kan man vist ikke komme udenom.

Det ærede Medlem siger, at jeg pegede ikke i 1927 overfor den tidligere Trafikminister paa en Vej, ad hvilken han skulde